

[Gert Petersen]

sikker på, at det vil blive benægtet af statsministeren.

Så talte statsministeren om den offentlige sektor og om sin sympati for de ansatte i den offentlige sektor, de lavtlønnede dér osv. Jeg har forstået, at hans sympati så sandelig også gjaldt de højtlønnede, for da han gennemgik, hvor skævt det var gået tidligere år, og de reallønsforringelser, der var sket inden for den offentlige sektor, fik han jo med, at der er nogen, der har fået deres realløn forringet med 20-30 pct., og jeg tænkte: ja men du bedste gud, det stakkels postbud, som har fået sin realløn forringet med 20-30 pct.! Men så tilføjede statsministeren altså, at det var de højtlønnede. Og det er jo så sandt, som det er sagt. Det er de højtlønnede, fordi der blev gjort et forsøg på en lønudjævning inden for den offentlige sektor med en reduktion af de højeste lønninger. Det har vi været tilhængere af, og det er vi fortsat, men det er klart, at det strider imod den konservative filosofi.

Men tilbage til spørgsmålet om de offentligt ansatte og statsministerens sympati også for de lavtlønnede i den offentlige sektor. Deres løn er for lav, de skal have noget mere. Ja men så spørger man sig selv: er det den samme statsminister, som påtvang hele sektoren en 2 pct.s lønramme for bare et par år siden? Er det den samme statsminister? Det var denne statsminister, det var denne regering, som gennemtrumfede en 2 pct.s lønramme, som helt klart rammer hårdest nedad på de lavtlønnede, og som samtidig også suspenderede dyrtidsreguleringen, hvilket helt klart rammer hårdest nedad, især inden for den offentlige sektor, hvor lønsystemerne er de stiveste. Ja men det vidste man da dengang. Ikke desto mindre gennemtvang man denne 2 pct.s lønramme, og nu står man så og siger: det er vel nok ærgerligt, det er vel nok synd for de stakkels mennesker i den offentlige sektor.

Ja men det er altså den skyldige, som nu græder sine krokodilletårer. Det har vi ikke megen respekt for, og jeg er helt overbevist om, at det har man heller ikke blandt de mange hundrede tusinde i den offentlige sektor, som er ramt af regeringens politik.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det er jo hr. Gert Petersens særlige mesterskab, at det altid er galt. Jeg har lagt mærke til, at hvis det er galt med betalingsbalancen, så er det galt med den hele økonomiske politik. Hvis derimod vi bragte os i en situation, hvor vi prioriterede betalingsbalancen over beskæftigelsen, så skulle vi sandelig også nok få med hr. Gert Petersen at gøre!

Sagen er jo den, at der føres en økonomisk politik, der sætter beskæftigelsen i højsædet, og at der er vundet ganske betydelige resultater, siden vi var på bunden beskæftigelsesmæssigt.

Hr. Svend Auken har lidt af det samme. Jeg har lagt mærke til, at hr. Svend Aukens forhold til børsen er lidt det samme som hr. Gert Petersens til betalingsbalancen og beskæftigelsen. Hvis det går godt på børsen, så forgylder vi spekulanterne, så skaber vi kæmpeformuegevinster for spekulanterne. Når det går mindre godt, når der er kursfald, ja, så har man mistet enhver tillid til den førte politik.

Men alt det er jo polemik, det burde jeg nok holde mig fra og i stedet for gøre nogle saglige bemærkninger til hr. Jes Lunde, som jeg synes det er en fornøjelse at diskutere med, fordi hr. Jes Lunde i modsætning til så mange herinde udtrykker sig uden svulstighed og med god vilje til at diskutere de reelle problemer. Det vil jeg gerne kvittere for.

Jeg vil gerne påpege de afgørende problemer, der er i hr. Jes Lundes økonomiske model eller udspil eller skitse, eller hvad jeg skal kalde det.

Der er først det problem, at selv om man nu forestiller sig en realvækst i den offentlige sektor på 2 pct., så ville der stadig væk stå tilbage det store spørgsmål til SF: ja men hvem er det så af dem, man har givet løfter til, som ikke skal have noget? For der er ikke plads til de løfter, SF i tidens løb har givet i sag efter sag, også efter behandlingen af finanslov og alt muligt. Der er ikke plads til en 2 pct.s vækst inden for den ramme, til at opfylde de løfter, man har givet, og derfor er de 2 pct. jo et udtryk for, at SF erkender, at det kan ikke lade sig gøre at leve op til de løfter, man selv har givet. Det er derfor også berettiget at spørge: hvem er det, SF vil snyde?

Det næste er, at alene med 2 pct.s realvækst vil skattetrykket selvfølgelig også stige, og tilbage står spørgsmålet om, hvorledes SF